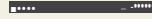

NIINKVIN 14170
LAINEWILII

iniceriiiiste

iesti

N:o 9

Paatoimittaja
MATTI VIRONMAKI

10. 9. 1964

Kesä on jälleen auttamattomasti ohi. Syksy merkitsee uuden tygkauden alkamista. Toivottavasti myös lehtemme lukijapiiri kokoontuu uusin voimin merkeissä. Helsingin inkerildisille on tullut tutuksi Stadionin kerhohuone, jossa tullaan taasen kerran kuukaudessa kokoontumaan. — Kuvasa rovasti A. Kajanti puhumassa.

Syksyllä muistettavaa

On jälleen tullut syksy. Se on vuodenaikaa, jolloin ajatukset usein huolestuneesti kohdistuvat eteenpäin, tulevan talven moniin kysymyksiin Talvihän on ankaraa aikaa Walla Pohjolassa. Se vaatii lampimien vaatteita ja tiiviitä, suojaisia asuinhuoneita. Jokapäiväisen ravinnon turvaamiseksi pitää kellareissa ja varastoissa olla runsaasti suuhunpantavaa, ellei voida tai uskalleta luottaa siihen, että kyettäisiin ostamaan elintarvikkeet kauppoista tai

Tavallisesti syksyn luontokin on kolea ja alakuloinen. Tuulta ja myrskyä sekä harmaita päiviä on paljon. Kaikki tämä on lisämässä sitä, että huolestunein ajatuksin odotetaan talven tuloa.

Kuitenkaan kenenkään meistä ei pida vaipua synkkään pessimismiin. On muistettava, että monet menneet syksyt ovat olleet paljon vaikeammat, mutta vaikeudet on kuitenkin voitettu. Olosuhteet, jotka monien kohdalla näyttivät melkein toivottomilta, sittenkin selkenivät ja päätettiin eteenpäin. Työt ja leipää sekä min asunto, joiden saamisesta oltiin huolestuneita, sittenkin löytyi, jos kohta piti ahkerasti ja uutterasti ponnistella. Siksi voimme nytkin ajatella tyyneesti talvikauden tuba. "Niinkuin on palvitsi niin on myiisikin voimasi" sanoo Pyhä kirjakin ja pada paikkansa.

Syksyn kuluessa talvikautta odotellessamme ja tulevien päivien hyväksi

ahertaessamme on paikallaan jälleen muistaa, että ihminen ei ole ainoastaan leivästä, vaan tarvitsemme myös henkistä ravintoa. Niinpä nyt syksyllä onkin taas sopivaa ryhtyä ajattelemaan opintoja, kirjallisuutta ja muita sellaisia ajanvietteitä, joita kesän aurinkoisina päivinä ei osattu paljonkaan kaivata. Varsinkin nurmian veden keskuudessa tulisi osata jokaisen tarttua opiskelumandollisuuksiin, joiden avulla voidaan valmistua tulevaisuutta varten. Ammattikoulut, kansanopistot, talouskoulut yms. ovat kansakoulunsa päättelemälle avoinna, mikäli hdn täyttää niiden pääsääntömukses ja voi uhrata aikaansa ja varojaan niiden käymiseen. Apurahat, joita tällaiset oppilaitokset sekä monet erilaiset jäsenteot jakavat, helpottavat taloudellisten edellytysten järjestämistä ja tekevät varattomallekin mandolliseksi saada opetusta.

Sangen huomattava opiskelumuoto on opintokerho, joka monille tammien lukijoille onkin tuttua. Se ei vaa di kotoisten askareitten jättämistä eikä niinollen aiheuta sanottavia kustannuksiakaan. Kuitenkin se voi olla sangen tehokas opiskelutapa ja sellaisena sen merkitys esim. esivalmennuksena varsinaisiin oppilaitoksiin tai erilaisiin harjoittelupaikkoihin on mita suuriarvoisin. Samalla opintokerho — kuten opiskeleminen yleensä — tuo tervetullutta vaihtelua syksyn ja talven harmaaseen, usein sangen yksitoikkoiseen elämään.

Jokaisen ent. inkerinsuomalaisen on taysi syy suhtautua vakavasti niihin erilaisiin opiskelumandollisuuksiin, joita meillä kaikilla suomalaisilla — ja varmaan myös esim. Ruotsissa — on tarjolla. "Eteenpäin mieli", sanoo vanha sananlaskukin. Opiskelemalla hankitaan henkistä ravintoa ja padomaa sekä kehittäen monia ammattikunnassa ja yhteiselämässä tarkeitä avuja.

Monilla paikkakunnilla Suomessa on Kirkon opiskelukeskuksen eli n.s. Agricola-seuran johtamia tai seuran työntekijöiden ohjaamia opintokerhoja. Pyrkikäämme niihin mukaan! Kysykäämme myiisikin erilaisten ammatillisten ja muitten oppilaitosten käymisen mandollisuuksia. Ja jos asian taloudellinen puoli tuntuu peloittavalta, voidaan tiedus-

tella apurahojen saantimandollisuuksia asianomaisista oppilaitoksista, jotka usein viittaavatkin niiden saamiseen ilmoituksissaan ja esittelylehtisissä. Tammien lehden lukijapiiriä myEis ndissa asioissa auttaa auliisti Inkeriläisten yhdistys r.y.

Padasia on, ettemme toivottomina ja toimeettomina elänyt alkavan syksyn ja talven päiviemme. on suuria mandollisuuksia toimia perheemme ja itsemme sekä aineellisen että henkisen hyvinvoinnin turvaamiseksi. Me voimme toivorikkain mielin katsoa tulevaisuuteen. "Eilinen päivä jo meni, ja vaikka huomisesta en yllä Ueda mitään, nun tammien auttaa Herra, saa jokainen itsellensä sanoa ponnistellensa syksyn harmauden keskellä eteenpäin.

Herran sanan äärellä

"Minolta on sinua vastaan. ••.."

(Ilm. 2: 4)

Olit kerran rakastunut Suloiseen Olentoon. Itse et ollut suloinen. joutunut sekä, omantuntoni että toisten ihmisten vikoilun alaiseksi. Havaitisit monella tavoin rikkoneesi Jumalan lakia vastaan. Mutta hdn ei syyttanut sinua. Ei kironnut, sylkenyt eikä halveksinut. Ei ajanut sinua keltomana luotaan eikä vaatinut sinua rangaistavaksi, vaikka tiesit, että se olisi ollut kohdallasi thysin oikeuttettua. Sen sijaan hän katsoi sinuun Armahtajan katseella. Ja kun oikeuden palvelijat tulivat sinua kiinni ot-

tamaan, ojensi hdn kätensä sanoen: "Ottakaa minut, antakaa tammien mennä."

Sind hetkessä syytti sydämessäsi rakkaus hanta kohtaan. Seurasit nädäkseen, mitä he hdnelle tekivät. Ndit kuinka hdn, syyttämällä, lyötiin, syljettiin ja pilkattiin ja kuinka hanelle langetettiin tuomio, joka oikeastaan olisi kuulunut sinulle. Sydan raskaana seurasit hanta tuskien tiellä, jolla hän lyhyhistyi ristinsä alle. Ja kun häntä nautittiin ristiin, tunsit jokaisen vasaran iskun puukon pistona rinnassasi:

Lasarus

(Joh. 11: 1-45)

Haju haihtui. Kddrinliinat
aukenivat itsestään.
Kalman kajo katseestansa
katosi ja elon ihme
vdikdhteli hymysstitin . . .

&lima seisoi tiskan vielä
hengetOnnti, maannut mies
oudot mietteet mielessansti:
Miten olla, mita tehdi?
Unta kaikki, kukaties?

Sisaretkin oudostellen
Katsoo tuskin uskoen,
etta rakastettu vieras
voimallansa, va/lal/ansa
palautti kuolleen . . .!

— Mita teet nyt, Tuonen ktiinynt?
Kuinka askar luontuu taas,
kuinka sopeudut tihtin
tahtomattas luontuneeseen
toiseen, outoon tulemaas?

Siita eivat kerro meille
mittitin lehdet Raamatun.
— Kuinka solmit ennallensa
elonsiteet
jotka hautasivat sun?

Kuinka naapureittes kanssa
jatkoit arkiaskartas,
kuinka kauan elit, olit
perheen patina?
Entti toinen kuolemas?

Aapo Iho.

Makikunnat Miikkulaissa

Makikunnan hallin.nolline_n eli vi-
rallinen nimi oli: T st vornv in
alus (Desjat dvorw). Siis 10 taloa.
kuului makikuntaan Tuota vieraskie..
lista nimed harvemmj_n kaytteltn.,
la kylän keskuudessa kymrntalouden
yhdyskunnan nimena of m ki, jo-
hon asukkaitten sukunimi ris-
timanimi, tahi maanpaikalle omaksut_
to riimi Miikkulaisten Ala_kylaissa. oil
14 makiku.ntaa, :jokaisessa oli 10 ta-
loa Luettele_n nama makikunnat nu-
meroj arj estyksessd seuraavasti:
1-10. Viron-maki, 11-20. Pusan-ma_

ki edelleen, Makaran_maki, Kempin-
maki, Koskelaisen_maki, PoraTin_ma-
ki, Farssinan_maki KOssin_maki, Kar-
hun_maki Laurin_maki,
ki Heikkilan_maki, Polan-mdki ja
Toserovan_kyld, joka kuului Ala_ky-
lan yhteyteen. Vimsisada_n vaihteessa,
ToserovankYlassa oli 7 taloa, mutta v,
1919 siella oli 14 taloa, ja omat maki_
ryhmands nimeltaan: Viron_maki ja
Rdnnalin_maki,

Kaikki /lama lahes 150 taloa orris_
tivat maata 2-20 hehtaaria, muutama

varakkaampi talo omisti 30-40 heh-
taaria Alakyla_n asukkailla, Idhes 50
talolla oli sukunimi Myllari, toiset
suuremmat suvut on mainittu maki-
kuntaluettelossa Yksitaloisia sukuni-
mia olivat: Nassi Paavilainen, Lop_
peri, Tasku, Ikonen, Kurikka, Paik-
ka, Ijas ja Ladra. Yld-kyldssa. Laara
oli suurilukuisin sukunimi, sitten Tii-
nus, Kössi, Haakana, Ikonen.
Jahmanen Makara, Aijd, Koljonen,
Kinnari, Suppu.nen, Jukolainen Elhkd
muutama yksltyinen sukunimi lienee
j dnyt mainitsematta. T'aloja Yla_ky-
lassa oli saman verra_n kuin Ala_ky-
lassakin, mutta niitten makikuntaluet-
telo ei ole enda yhtä tarkoin muistis-
sani.

Miikkulaiste_n kylissa asui myds mo-
nia perheitä, jotka •olivat tilatonta
vaestiid He olivat jo niin kotiutuneet
paikkakunnalle etta muutamien hy-
tahtoisten isantie_n suostumuksella,
man mitaan kaupallisia valikirjoja.
olivat laittaneet jonnekin ahon laitaan
oman asuntonsakin. Noire sata vuotta
sitten, Suomen surkeina katovuosina

he olivat lahte.neet Laatokan karjalas_
to ja Kannaksen rajapitajista, tyOta ja
elamisen mandollisuutta etsimdan.
Heilla ei ollut maanomistusoikeutta
mutta he olivat tunnollisia. tyOntekijOj-
to monelkin aivan .kiitetta.vid arnmat
tilaisia omalla alallaan. Mainitsen tas-
sa ne sukunimet, joilla oli oma asun-
to Ala_kylassa: Kuparinen Kaaselai-
nen, Kankkunen, Rompanen, Kitune.n
Kyyhkynen, Kuoppa Linde, Korkka,
Nykanen ja Suutari. Ylakylassa olivat:
Kiiskit, Kesselit Hamaldiset, Hieno-
set, Kaartinen, Siitone.n, Ahokas, Si.h-
vonen, Saastamoinen, Kuparinen, Rd-
sanen, Eronen, PyOttid Koola ja Ho-
takka. Piterapi olisi niitten suku,nie-
miluettelo jotka asuivat
taloissa, olivat tilapaisissa tOissa, .seka
re.nkina, .plik'ana ja paimenina Miik-
kulaisten kylissa. Kaikille riitti lepda
ja lamminta ja yhdessa. me Miikku-
laisten kirkossa veisasirne kiitos-vir-
sia siita, "etta ahkeralla tydlla saam-
me alit' elamamme tarpeita".

Toiste

Matti-seta,

Paikallisosastojen mimintaa

Helsingin paikallisosasto.

Se sorja kesa olji ja manji ja koht-
siltad alkaat ne syyssatteet ja pimjdt
illat. No mut mita sil on vallii onha
meil kuitenkin joka kolmaas suntak
sellaine millo myd piassdd toisimme
kera puahkuroimaa siel vanhaas pai-
kaas, siel Statiooniil. Sie ahakii
hais nyt jo, jot varraat jokkaise kuu-
kauve kolmannen suntain tata asjaa
vart. Ens kertaa sinne mannaa syys-
kuu 20 pdivaan klo 14. Voivoi ku
siel on paljo ohjelmaa ja onha kesa
aikaan kopituista paljo asjoikii, mut
niist suat kuulla sit siel paikan pia'.
Puhujina ovat: ladninrovasti Erkki
Niinivaara, maisteri Maria Virolainen

ja edustaja Vaind Taina. Tervetullooo
vua ja tuo tuttavaiskii kerallais!

Lokakuussa on kolme tilaisuutta,
jotka tulisi muistaa: nuorisouhla 10.
10. ja Stadionin tilaisuus 18. 10., sekid
matka Turkuun 31. 10.

Inkerin nuoret ja, inkerilaisten
jalkelaiset!

Oli erittain mieluisaa todeta Teiddn
loistava esiinmarssinne molemmissa
inkerildisten kesajuhlissa Min Gevles-
sa kuin Helsingissa. Jottei asia jaisi
tahan on Helsingin paikallisosaston
johtokunta paattanyt jarjestad Teille
suuren tutustumistilaisuuden lokakuun
10 pdivana klo 19,30 Bragen huoneis-
tossa Kasarminkatu 28 A.

Joukossanne on paljon sellaisia, jotka haluavat toimia yhdessä, mutta teille ei ole suotu siihen tilaisuutta. Nyt tarna virhe korjaantuu ja toipdasette tälly tavoin kokoontumaan omassa joukossanne ja tutustumaan toisiinne. Myöhemmin sitten tämän ensitapaamisen jälkeen Teille on helpompi omin voimin jdrjestaad useaminkin yhdessäolotilaisuuksia.

Ohjelman olemme koettaneet jdrjestad juuri Teille sopivaksi ja taiteellisesti arvokkaaksi. Tahan mennessä ovat jo lupautuneet ohjelmasta vastaamaan sellaiset nimet kuin: taiteilijat Ami Loven ja Ritva Stallberg. Seuraavassa Viestissämme tulee nimiluettelo lisäntymään. Wind on tilaisuus olla mukana tanssin pyörteissäkin. Toivomme, että Teillä on tilaisuus varata tuo lauantaihtoo ja tulla joukolla mukaan.

Heisingin Inkerilaisten sekakuoro

Kuoron harjoitukset alkoivat syyskuun 7 päivästä Johanneksen seurakunnan seurakuntakodissa Pursimiehenkatu 27 B II kerros. Samassa paikassa sitten aina maanantaisin kokoonnutaan. Kuoroamme on lupautunut johtamaan edelleenkin opettaja Maija Vironmäki. Uudet ja entiset jäsenet olkaatte sydämellisesti tervetulleita!

Turin paikallisosasto

kokoontuu aloittamaan talvikauden toiminnan sunnuntaina syyskuun 27 päivästä klo 14 Karjalaisten talossa. Tervetuloa suurella joukolla.

Johtokunta.

INKERI-KOTIA RAKENTAMAAN!

HYVA INKERILAINEN!

Se vetoamus, jonka Vdinti Pietari Kekki Inkeriläisten Yhdistyksen r.y. nimissä viime kesäjuhlassa esitti, kosketti monia inkeriläisiä hyvin voimakkaasti. Tämän polven inkeriläisten tehtävänä on hankkia INKERI-KOTI nykyistä ja ennenkaikkea vastaista toimintaa varten. Tämän miespolven on jätettävä meidän julkaisillemme työssä ja paikka, johon he voivat kokoontua muistelemaan isänsä ja ditiensa Inkeriä sekä kokoamaan itselleen voimia säilyttääseen inkeriläisyyden puhtaana ja kirkkaana.

Keräystoimikunta tulee jatkamaan työtään. Tullaan kääntymään niitten puoleen, jotka syystä tai toisesta eivät olleet juhlissa mukana ja sen jälkeen "suomenmuakkoisten" puoleen.

Jotta jokaisella olisi selvä ja jatkuva kuva rahaston kehityksestä tullaan lähinnä lehden palstoilla antamaan vlliaikatiotoja. Nyt täällä hetkellä on rahastoon kerääntynyt ja sen Willa on 2.925,65. Tämän summaan sisältyy jo aikaisemmin rahastoon tehty lahjoitukset, juhlissa kerääntyneet rahat ja myöskin myöhemmin tullaan rahastoon lahjoitetut rahat. Kuten tuolloin sanottiin Inkerikoti rahaston rahoja ei tulla kääntymään muuhun kuin kodin ostamiseen. Teillä jokaisella on nyt tilaisuus kartuttaa tulla rahastoa omalta osaltanne, niin että tuon kodin vihki-

Gevlen matka

Kukapa sitä ois nuorempaan arvaant jot tas viel vanhoil päivilliskii joutuvat tekemään matkoi ihka ulkomail ast. Nämä on vaa käynt. Niitä matkoi on tulla tehty usseimmastkii, mut vii-

minen pyhänä tarkoitukseen voitaisiin suorittaa mandollisimman plan.

INKERIKODIN rahastoon voidaan suorittaa lahjoituksia seuraavasti: viemällä tai lähettämällä lahjoituserä Kansallis-Osake-Pankin Lasipalatsin konttoriin Helsingissä nimenomaan INKERIKODIN tilille tai lähettämällä lahjoitus suoraan Inkeriläisten Yhdistys r.y. Helsinki Auroorank. 7 josta ne viipymättä toimitetaan Inkerikodin tilille tai lähettämällä suoritus postisiirtotieitse. Tilin numero on 30636, mutta muistakaa tuolloin merksirtokorttiin, että rahalahdetyksenne on tarkoitettu Inkerikodin tilille.

Inkeriläinen! Käsi sydämelle! Oletko mukana tässä kalliissa työssä? Oletko yhtä altis kuin olivat silloin, kun he taistelivat syiden puolesta. Tiedä jatkoo sille taistelulla toisissa olosuhteissa. Me tandomme, ettei inkeriläisyys mene maan rakohon silloin kun meidät sinne kätettiin, vaan että se elää puhtaana vielä satoja vuosia meidän keldistemme keskuudessa. Ethan halua olla poissa tasta jalosta kilvoittelusta. Me odotamme jatkuvasti rahalahjoituksia Inkerikodin tilille.

Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Inkerikodin till.

me kesä Gevlen matka oli sit sellainen jota se pyssyy muistis loppuun. Meitä kassaantui Auroorankaul satakunt henkeä — mid heit kaikkii tarkalleen laskemaa — ja nii myti lähetti posettammas Pariasta kohe. A siel olikii vielä kymmenkunt turkulaista ja meitä artel vaa kasvamista kasvoi.

Ensimmäinen tulla etteä ku yks meitä mukavist bussikuljettajist ei sattunkaa olemaa vallaaloisii ja vahalt pit etteä bussi jätettiin rannaal, mut ku Vdinti Pietari piga vand aikaa nihe miehii kans voslammaa, niin joha olliit molloot bussit laivan kanneel ja meren ylitys alkoi. Oikee harmitti ku mer oli ihka peiltyyn ei lainen lip-sahustakkaa näkyynt. Ja meitä kaikiil oli oikee lokosat olot.

Ku tulla Ruotsinmaal nii myti yti-tämytite lähetti ajamaa Gevlee koht ja taas tulij päta etteä ku Gevlen rajal ei oltaa vastaanottajii ja nii sitä sal hossuu ku heikkopaine enneku piastii sihe kouluu sissä mis meitä oli vattier varattu. No hyvihd siitkii selvittiä ku kaikiil oli pussilline iloista mieltä keral ja hermot oli jätetty kotii.

Niist inkeriläisii kesäjuhliist Gevles-sä sietädis kirutta ihka oma luku sille ne olliit nii mieliipainuvat ja antoisat jottaha. Jotteivat gevlädiset tulis liija ylpeeks, niin sanon vaa jota niita puhheita ois suant olla tsjut tsjut vähemä, mut määniitid nekkii lauu. Myöki omast puolesfammo vietii kerallammo ohjelmaa, mut siitid myti emme ossaa sannoo mitid, siit suavat isäntävdä sannoo sanansa, mut parastammohha myöki koitettii.

Joka tapaukses, myö kutka siel oltii oloomme oikee tyytyväisii ja jo siel pidettii, jota enskerraal tulla vielä suuremalla joukolla.

Myti tahotaa täs kirutuksees nipremena kiittä gevlädisii ku hyti näkiit nii suuren vaivan ku ne juhlat hoiteliit, mut ku hy8 kaiken kukkuraks vielä jaksoit kokonaise illa olla meitä keral ja pitit meitä ku piis-

Kotoisia

Matti Juhananp. Lankinen

Han eli Raapyvan Pukeron kylässä noin vv. 1800-1875. Seuraavassa asiatsin kerrotaan vain muistini varaisesti.

Tämä kuvaus pohjautuu op. Jaakko Huhkan tallettamiin muisteloihin. V. 1926 hänelle oli myönnetty 3 kk pituinen vierailukaynti tyttärensä luokse Suomeen ja tallin hän kertoi sekä kirjoitteli muistafniansa tapahtumia.

Matti Lankinen oh tarmokas talonpoika, varreltansa kookas, ja tukevan tanakka, pad joltisenkin suuri, otsa ylevän korkea ja kasvojen ilme miellyttävän vakaa. Si' mat harmaat. Harmaa parta juhlisti tuuheana rintapielta ja koko hänen olemuksensa uhkui tarmo ja voimaa.

"Niin pieni kuin yield haneen tutustuessani olinkin, jai minulle hanesta tuollainen aateluutta ilmaiseva, kunnioitusta herättävä muistikuva, joka ei ole haihtunut pitkän elämäni aikana", kertoi J. Huhka.

Koska Lankisilla ei ollut rintaperiljoutui ifanen talonsa veljensä

paa pappilaas. Tal teeol ty6 voititta meije jokkaise syvame puolellenne. Tast varsinkii Teil suurkiitos ja kosj umala.

Kyl tal ihmiseel on annettu sellainen kyky mikä venny asjan mukaa. Katsokaas ku mie luulin, et ku kotmatka alkaa nii suap vaa kuulla kuorsausta ko nelja sutkii oltji jo juhlistu, mut eikOs mita iloine miel ja laulunluritus ja puhheensorina jatkui jatkumistaa ja tais monen mieleest olla kotmatka viel lystimp ku manhmatka olkaa.

Kyl Teit kenelt sika shi evaat nyt kovast harmittaa, mut tehtyy ei sua tekemattOmaks. Olkaa ens vuon viisaampii nii sil hyva. Sil ty6 than vuuvven virheen paikkaatto.

Vepeko.

orvoksi jaaneelle tyttarelle, joka Lankisen kasvattina jatkoi sitten talon asumista.

Mutta palataan Matti Lankisen miehuuden aikoihin, niihin vuosiin, jolloin keisari Nikolai I:sen politiikka johti eri puolilla valtakuntaa talonpoikien kapinayrityksiin, jotka aina verisesti tukandutettiin.

Oliko Lankinen saanut ulkoa pain sysaysta, vai toimivatko seudun valppaamat talonpojat oma-aloitteisesti, ei ole tiedossa. (Kyseessä ollut anomus lienee ollut silloisten oppositio-laisten kasialaa, arvelivat aikalaiset.) Mutta nain oli tapahtunut: Matti Lankinen, M. Tatti ja Heni (etunimi tuntematon) valtuutettiin toimittamaan itsellensti keisarille anomus orjuutettujen talonpoikien aseman helpottamiseksi.

Kama maaorjien luottamusmiehet matkustivat Pietariin. M. Lankisella oli jonkunlaisia tuttavuusuhteita itsensä majesteetin ajureihin ja nailta hän sai tietää, milloin keisari lahtee ajelulle. He varautuivat matkareitin varteen Nevajoen jaalle. Keisarin ajoneuvojen lahestyessa miehet polvistuivat paljastetuin pain ja Matti Lankinen kohotti anomuspaperin pdansa paalle. Keisari kaski pysayttaa ja ottaa miehelta paperin. Tämän jälkeen keisari seurueinensa jatkoi matkaansa. Eika miesten tarvinnut kauan odottaa anomuksesta johtuneita toimenpiteita: Raapyvdn hovin alustalaiset kaskettiin erdana paivana kaikki koolle ja Matti Lankinen raastettiin hovin talliin, sidottiin penkkiin kiinni ja kerrottiin hänen saaneen siina 700 paria raippoja. Toiset hovin piiskureista pitelivat hantd pdasta, toiset jaloista ja pyhvelit kayttivat raippoja. Aanta paastamatta M. Lankinen kesti tämän hirveän kdsittelyn. Liha lohkeili selasta ja veri vuoti virtanaan. Tajuttomana hanet oli sitten raahattu tallin ylisille ja peitetty niinimatolla ...

Omien naisten onnistui hiipia miespoloisen luo ja aikansa virvoiteltuaan

saivat he miehen antamaan itsestään vielä elon merkkeja.

Matti Lankisen kohtalotoverit Tatti ja Heni odottivat jarkyittyneina vuoroansa, toisen ollessa jo kidutuspenkissa, mutta paikalle kokoontunut kansanjoukko riisti heidit pyOvelien kasista ja toimitti jonnekin piiloon. Nain he silla kertaa pelastuivat. Lankinen joutui /Min ollen vain yksin kokemaan ja kestamaan tuon kauhajan kasittelyn Hanen toivuttuaan sen verran, etta kesti liikutella, saattoivat omaiset Matin jonnekin piiloon ja vahitellen mies toipui entiselleen. Mutta hanen oli pysyteltava loitolla hoviherran nakOpiirista. Milloin metsissa asuen, milloin sukulaisten luona. Lopulta hän piilottaui Pietarissa ei sen pimeampaan paikkaan kuin keisarin ajurin luo, miehen, joka kuului hänen tuttavapiiriinsa **Kerrottiin**, etta muudan Kassydän kylasta kotoisin oleva mies salakuljetti hanet kaukuruormassa Pietariin.

Tata piilosillaalooa jatkui vuosikautia, kunnes rovasti Israel Sonny kirkossa kuulutti, etta Matti Lankinen on armandettu ja saa hdn tasta lahtien asua ja tehdä tyOta kotonansa, niinkuin toisetkin talonpojat.

Arveltiin, etta rovasti itse oli tämän armanduksen saanut aikaan, silla hän oli eteva hengenmies, kuului jasenena kenraalikonistoriumiin, kantoi ajan tavan mukaan korkean virkansa merkkina miekkaa ja oli hanella hyvät suhteet hoviin.

Armanduksen jälkeen asettui Matti

Lankinen asumaan taloansa ja silth plena oh htinen talonsa yield v. 1928 aikaan pitajan vauraimpia.

Lankinen kunnioitti rovasti Sonny siina madrin, etta kavi Papisissa saakka hanta vastassa ,kun rovasti ajeli kylanlukusilla ja lumisina ravisteli hän pitkällä haravalla lumetien varsilla olevien puiden oksilta, etteivät ne olisi putoilleet rovastin niskaan.

Silloin, poikasena yield kavi op. Jaakko Huhka tämän iso-enonsa Matti Lankisen kanssa saunassa ja lahtemattOmasti jai pojan mieleen enonsa selka: se oli ollut kuin kampelan kylki valkea ja lihaton koko hanen etamansa ajan niiden pieksijaisten jalkeen.

Elamantavoiltaan oli Matti Lankinen ollut esimerkiksi kelpaava sekä kristillisyyden etta tyhteliaisyyden puolesta. Seka alkoholiin etta tupakkaan nanden hän oli ollut raitis koko elämänsä ajan. Ja kuitenkin, niin kauan kuin maaorjuus oli venaldisen lain velvoitus talonpojalle, kantoi hän senkin ikeen. vaikka vapautumiseen taava yritys koituikin hänelle kuvantunlaiseksi karsimysten maljaksi

Semmoisia miehia kasvoi Inkerissa silloin ja on kasvanut myOhemminkin. Vaikka nyt heidän tyOnsa on tuhottu, heidän kotiseutunsa havitetty ja kotinsa tulella poltettu

Teemme kunniaa Matti Lankisen muistolle!

Aapo Iho.

Naapurin Liisa neuvo kirsialisyyteen

Naapurin Liisa on *kristillisen sanomalehti* Kotimaan *nimimerkki*. *Ertiassa* pakinassaan *hi:in kasitteli karsivallisyttä ja karsimattamyyt-taval/a, josta meilla tamankin lehden lukijoilla on oppimista*. On pientä ja suurta katsivatllisyttä,

sanoi Naapurin Liisa. Tat5 kyllä eivät teolcgit hyväksyisi, mutta thma onkin tavallisen innrisen puhetta. Se suuri karsivallisyys on sita, joka kuuluu syviin karsimyksiin, vainon aikoihin ja josta Raamattu puhuu viimeisten tapahtumien yhteyde'ssa.

Matta "pienta" karsivallisytyttd tarvitaan yhdeksdsd tapauksessa kymmenesta, aivan tavallisessa arkielmdssa. Oilisi joskus olkein hyv d rata eteensa paivan varrella kaikki asiat, joista olemme tuskastuneet ja harmistuneet, panna ne tuohon

kuin laskuesimerkki ja ruveta etsimdan /nista yhteistd tekijaa. Ensinnakin eras virhe la'skuissa on se, etta yritamme hakea kaikkea syyttd istestamme — nain tosin erdat hurskaat isdt ovat opettaneet, mutta arkinen jarki sanoo toista. Jos me otamme tallaisen asenteen: "Niin, kaikki on minun syytani", :eivat asiat pease edistymadn mihinkadn 'suuntaan, tukimme toisten mandollisuuden reiluun asioitten ,selvittamiseen ja emme itsekaa_n sisallamme usko tatted Toinen laskuvirhe on se, ettd tulkitsemme kaiken "katkismuksen mukaan" ja sanomme, etta 'se vanha kehno minua kiusaa. Tottahan se on, eika sen herran syntiluetteloa kannata saalia, mutta on joskus kuin selviaisimme itse erdanlaisesta tirytyksesta sanomalla vain syyk'si taman mustan hakmon.

Eras yhteinen tekijd hyvin monessa harmistumisessamme on ainakin varma: olemme luoneet jostakin asiasta itsellemme eraanlaisen tavoitteen, teen taman Ddivan tyat ndin, haluan, etta Varna asia tehdään juuri tally tavalla. Olen ehka luonut names suunnitelmat, joiden on pakko onnistua,

joko tadt pailde. varten — kuten hyv \Tad pyykkipaivaa esimerkiksi — tai pitkalla tehtaimelld — esimerkiksi, etta lastemme pitaisd onnistua aivan madratyn kaavan mukaisesti, Sitten tulee ko melluksia. Ne voivat tulla siten, etta itse en pystykdn toteuttamaan :suunnidelmiani, glen vihainen ja nu:an sen muihin. Tama kai lienee muuten kaikkein tavallisin artymyksen aihe! Tai fusee lahimmainen ja sekoittaa kaikki hyvät, ajatukset. Harmistumme ja vasta ehke. pitkän ajan .kuluttua — kaikki meista eivdt koskaan 'uskalla site tehdd — pysandymme ajatelemaan, etta koko kaunis ja hyva suunnitelma old rakennettu minusta kasin, minua ajatellen, minun kunnianhi•oani varten ilman etta lahimmainen puutteineen olisi ollenkaan otettu lukuun, tai ehkd lahimmainen, jonka toivomuk'set ja tarpeet olivat aivan eikeutettuja.

Voimakkaat periaatteen ihmiset, jotka luovat tottumusten ja hyvien tapojen lujan muurin, kokevat varmasti karsimattOmyyden voimakkaarn min kuin sellaiset, jotka kulkevat :arkisen elamansa aika lOysin rantein, Mutta pohdittavaa, meddle itsemme edessa jokaiselie jay. Varmaankin pdtevin tie nujertaa niskat karsimdt-tOmyydelsa kerta toisensa jdlkeen on pohtia sen juuria ja spites, pelkka karsivailliseksi "mpeaminen" harvoin auttaa.

Suomen kirkko ja inkerilaisten sielunhoito 1940-luvulla

Pastori Iivari Ramo kirjoitti yllä olevasta aiheesta Kotimaa-lehden viime vuoden huhtikuun 11 päivän numerossa seuraavan mielenkiintoisen artikkelin, mihin emme voi olla tutustuttamatta lehtemme lukijoita.

Vuoden 1960 lopulla vietettiin Hel-

singissä Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlaa. Olisi ollut menneiden sukupolvien tyOn aliarvioimista, jollei edes hetkeksi olisi hiljennytty niin merkittävän asian eteen.

Inkerin kirkkohan lakkasi vaikuttamasta sotien mukana, mutta seura-

kunnallinen yhteys on sailynyt ja yhdistaa saman kansan jäsena koti- ja ulkomailla. Suomen ja Inkerin kirkko olivat mita laheisimmassa yhteydessä monien vuosisatojen aikana. Vailla mielenkiintoa ei jiene kysymys: Mita teki Suomen kirkko inkerilaisten hyväksi saksalaisten hyiikkaysvaiheen aikana Inkerissa ja seuranneina pakolaisvuosina Suomessa ja Ruotsissa?

Aluksi on syytä mainita, että Suomen Kirkon SeurakuntatyOn Keskus-ditto paatti jo 10. 5. 1921 pitamassaan kokouksessa ottaa diasporatyOn hoitoonsa ennenkaikkea Inkerin kirkon pelastamiseksi. Meillä on aihetta nyt kysyä, millä tavalla se on tehtävastaan selviytynyt.

Kun sotavuosina, varsinkin vuoden 1941 lopulla alkoi kantautua Suomeen tietoja :siita, että saksalaisten valtaamalla sotatoimialueella Inkerissa monet siviilivaestOOn kuuluvat joutuivat kodittorniksi ja nalkakuoleman uhreiksi, ei tames voinut olla loukkamatta Suomeen ennen sotia muuttaneiden inkerilaisten ja heimoystävien mielia. Senvuoksi muodostettiin ns. "Inkerin asioiden hoitokunta", jonka puheenjohtajaksi valittiin dipl. insinOdri J. A. Savolainen ja sihteeriksi opettaja A. Metiäinen.

Nain perustetun komission aloitteesta kavi Suomesta 20-31. 1. 1942 valisend aikana nelimiehinen retkikunta Inkerissa tutustumassa tilanteeseen. Retkikunnan johtajana toimi leht. Lauri Pelkonen ja mukana oli mm. past. Juhani Jaaskelainen. Viimeksimainitun jattama selonteko SeurakuntatyOn Keskusliitolle antaa hyvän kuvauksen oloista Inkerissa sodan aikana. Retkikunnan kasvynnin valitVinland seurauksena on pidettava sita, että saksalaiset alkoivat kiinnittää huomiota paikallisen vaestOn kurjuuteen ja ryhtyivät siirtamaan heita Viroon. Mandollisesti jo tassa vaiheessa oli puhetta Suomeen sestä! Tama toive alkoi toteutua vasta sen jälkeen, kun tri Vilho Helasen

johdolla Saksassa kaynyt komissio muiden asioiden ohella oli kiinnittnyt saksalaisten huomion inkerilaisten vaikeaan asemaan. Sopimus siita. etta inkerilaisia siirrettaisiin Suomeen, vahvistettiin tammik. 2 p:na 1943 annetulla Saksan ulkoministeriOn kirjelmalla. Siirto tulisi koskemaan lahinna niita, jotka ka arkaisemmin siirretty Viroon. Erityisen ilanduttavana asiana on pidettava sita, etta Suomen kirkko lahetti kolme sotilaspastoria Inkeriin hadanalaisten keskuuteen. Diasporatoimikunnan kokouksen pOytakirjasta Ulna kay ilmi: "Monien alkuvalmistelujen jalkeen on saatu saksalaisten valtaamalle alueelle Inkeriin kolme suomalaista sotilaspastoria toimimaan inkerilaisten keskuudessa: sotilaspastorit Juhani Jadskelainen, Jussi Tenku ja Reino YlOnen". Voimme sanoa, etta. Suomen kirkon historiassa nama kolme pappismiestd olivat viimeiset, joita tadlta kasin ldhetettiin Inkeriin. Heidän tehtävänsä oli pohjimrniltaan samanlainen kuin niiden, jotka vuosisatojen kuluessa lahitivat heimonsa pariin sielunpaimeniksi.

Kun tammikuussa 1943 Saksan ja Suomen valilla tehtiin sopimus inkerilaisten siirtamisesta tanne, niin ensimmäinen siirtoliike Paldskin kautta alkoi maaliskuussa ja paatyi loka-kuussa. Talla valin siirrettiin Hangon leirille 20.050 henkea. Toinen siirtovaihe alkoi edellisen paatyttya ja tanne siirrettyjen lukumaara nousi 39.000 henkeen. Tarkemman kuvauksen siirtoliikkeesta antaa prof. Pentti Kaitera, joka toimi vaestonsiirron johtajana, artikkelissaan Karjalan Heimo_ lehdessa, n:ro 11-12, 1956.

Inkerilaiset kotiutuivat hyvin suomalaisina suomalaisten keskuuteen. Varsinkin seurakuntaelama merkitti heille tavattoman paljon, silly Suomen kirkkohan oli heidän hengellinen ditinsa. SeurakuntatyOn Keskusliitto kiinnitti inkerilaisiin tassakin vaiheessa huomionsa kutsuen inkerilaisydhOn Suomessa em. pastorit Jaaske-

Idisen ja Tenkun, edellisen 1. 5. 44 ja jalkimmais 13. 3. 1944 alkaen. Tämän lisäksi KeSkusliitto otti palvelukseensa leireille kaymaan inkerilaisen saarnaajan Pietari PÖntisen. Aikaisemmin Inkerissa palveileet pappismiehet kuten esim. rovasti Laurikkala ja Kajanti tekivat matkoja tutustuakseen entisiin seurakuntalaisiin ja auttaakseen heita leirivaiheessa. Inkerilaiset tunsivat suurta kiitollisuutta siitä ystävällisyydestä, mitä he seurakuntien taholta saivat osaksensa.

Odottamatonta oli inkerilaisille se, kun he joutuivat pian, noin vuoden kuluttua saapumisestaan jattamaan jotuuiksi tulleet paikat. Rauhansopimuksen mukaisesti venälaiset viranomaiset ryhtyivät vaatimaan kansalaisiansa takaisin Neuvostoliittoon. Suurin osa valitsikin paluutien. Kuitenkin jai tanne lahes 10.000 henkea. Puolet heista siirtyi Ruotsiin ja edelleen muihin maihin parempia elämisen mahdollisuuksia etsimään.

Kun inkeriläiset pakolaiset tulivat Ruotsin maaperalle, he tunsivat vasta nyt tulleensa vieraaseen maahan. Suomen kirkko ei tietenkään voinut ollia heita siellä vastaanottamassa. Tukholman suomalainen seurakunta kuitenkin merkitsi siirtolaisille kotikirkon kadenojennusta Ruotsin puolelle siirryttäessä. Seurakunnan nykyinen kirkkoherra Gottfrid Savelius kertoo erdassa raportissaan Seurakuntatydn Keskusliitolle kayneensa tapaamassa inkerilaisia pakolaisia Kummelnasin leirilla. Edelleen han mainitsi: "Kavin usein vaimoni kanssa Gavlessa, Borasissa ja muissa paikoissa, jonne heita oli sijoitettu ja missy heita oli runsaasti." Juuri tassd muuttovaiheessa tuli inkerilaisille laheiseksi ystävaksi ruotsalainen kapteeni Uno Hammarström, joka toimi yhdysmiehenä viranomaisten ja pakolaisten valilla. Erittain suurella rakaudella muistelevat inkeriläiset naita ensimmäisiä ystavidan vieraassa maassa!

Kuinka alkoi yhteydenpito Suomes-

ta? Vuonna 1947 Yleisradion sielunhoidollisten kysymysten laatikkoon tuli Ruotsista nimimerkillä SOS varustettu kirje, jossa oli hatahuudonomainen kysymys: Eikd Suomen kirkko voi tehdd mitaan Ruotsiin siirtyneiden inkerilaisten hoitamiseksi Jumalan sanalla. Kysymys nousi silty taustalta, etta Ruotsissa oii kirjoittajan mukaan alkanut inkerilaisten keskuudessa vapaiden kirkkokuntien toiminta, jonka tarkoituksena oli varmaankin auttaa inkeriläisid, mutta jonka kirjoittaja kasitti vaaralliseksi seurakunnallisessa mielessä. Kirkon radiosiihteeri, teol. lis. Yrjö Knuutila esitti asian Seurakuntatyön Keskusliitolle silloiselle paasihteerille, nykyiselle kenttäpiispa Toivo Laitiselle ja /lain paastiin alkuun.

Monien neuvottelujen jalkeen Ruotsin kirkon kanssa ja Tukholman suomalaisen seurakunnan toimissa valittajana paastiin niin pitkalle, etta Diasporatoimikunnan kokouksessa lokakuun 24 p:nd 1947 paatettiin lahettaa suomalainen pappismies joksikin aikaa Ruotsiin jarjestelemaan inkerilaisten ja suomalaisten seurakunnallista toimintaa. Sotien jalkeen alkoi ndet suomalaisia yhd enemmän siirtyä Ruotsiin paremmille tyamarkkinoille. Tans Iran jarjestelytehtavaan valittiin past. Knuutila. Sitten seurasivat paasihteari Laitisen viralliset neuvottelukaynnit ja työn organisoiminen.

Vaikka aiheemme ei kasittelekaan Ruotsin kirkon nimissa aikaansaatuja seurakunnallista työtä inkerilaisten keskuudessa Ruotsissa, niin on kuitenkin ohimennen syyta muistaa suomalaisia pappismiehiä, jotka noihin aikoihin olivat Ruotsin kirkon palveluksessa tai muissa toimissa siellä ja panivat alkuun hengellista toimintaa. Talloin on ennenkaiikkea muistettava kirkkoherra Kalervo Kurkiala ja Lundin yliopistossa toirninut dosentti Lauri Haikola. He jarjestivat suomenkielisia tilaisuuksia vuodesta 1945 lahtien. Viela naihin paiviin saakka Kurkiala on tehnyt oman virkansä

Porvoon Yhtynyt Osuuskassa

Aleksanterinkatu 12
Puh. 12 400

Edullinen tallettajille

ohella saarnamatkoja suomalaiskeskuksiin eri puolelle maata.

Tassd yhteydessä on aiheellista viitata lyhyesti siihen toimenpiteeseen, minka Ruotsin kirkko katsoi tarpeelliseksi vallitsevassa tilanteessa. Huhitakuun 28 p:nä 1948 perustettiin Luulajassa Ruotsin piispainkokouksen kehoituksesta Kirkkokomitea Ruotsin suomenkielisia pakolaisia varten. Komitean puh. johtajaksi tub. piispa Jonzon ja jäsensiksi lehtori, myöhemmin teol. tri Gustaf Dahlback, kapteeni Uno Hammarström ja rovasti Per Boreman. Ruotsin kirkko on palkannut tämän komitean tekeman aloitteen johdosta suomenkieltä taitavan papin hoitamaan inkerilaisia. Ensimmäisend pakolaispappina toimi ruotsalainen Hugo Grape, mutta hanen jalkeensa suomalaiset pappismiehet ovat toimittaneet kallisarvoista ja Suomen kirkolle rakasta palvelutehtavaa kadonneen Inkerin kansanjadnÖsten keskella Ruotsissa.

Inhimillisesti katsoen voitaneen sanoa, etta Suomen kirkko on tehnyt kaikkensa ja yrittänyt seurata rakkaan heimonsä jäsensia niin ilon kuin surunkin paivina. Niin hengellisessä melessä kuin historiallisestikin on oikein, etta tanakin paivand suomalaisen pappi liikkuu Ruotsissa Jumalan sanaa saarnaten ja sakramentteja jakaen Inkerin kansansirpaleen hengellista kotia rakentamassa.

Vuodet vierivät

70 vuotta taytti 24. 8. muurari Jaakko Laara Kuopiossa. Han on syntynyt Inkerissa Vuoleen pitäjän Katumaan kylässä. V. 1919 han siirtyi Suomeen Metsäpirttiin työskennellen erityönantajien palveluksessa. Solmittuaan avioliiton v. 1923 han suoritti muurarin opin ja on toiminut sen jalkeen muurarina Vuoksenrannassa, misty han talvisodan aikana siirtyi Kurikkaan. Oltuaan valilla kotonaan Vuoksenrannassa han joutui jatkosodan aikana jalleen lahtemdan evakokotäpaleelle, joka tallä kertaa toi hanet Kuopioon, missy han sai asutustilan Rahusenmaelta. Tata tilaa han on muuraustöidensä ohella viljellyt, mutta nykyisin on tilanhoito poikien käsissä ja muuraustouhutkiin ovat melkein kokonaan jaaneet. Vanhuudenpäiviä muurari Jaakko Ldara vietä Rahusenkankaalla poikansa ja pojanpoikiensa kanssa.

1112EIBMINNIEMIENEERM

SiNGE

Viistoneulakone

t Rivit harveneavat

Vanhan Kaartin miesten rivit harveneavat. Heikki Rautane, syntynyt Vuoleella 29 pna helmik. 1888, kupoli Landessa 16 pna elok. 1964. Han oli yksi niita, jotka joutuivat palvelemaan ent. Venajan tsaarin armeijassa, ja joutui olemaan ensimmaisessa maailmansodassa. Nahtyaan vallankumouksen pyOrremyrskyt, tuli pakolaisena Suomeen, missa toimi pankinjohtaja Hyvarisen mautilojen hoitajana Talissa talvisotaan asti. Jouduttuaan evakkona etsimaan uusia asuinsijoja, osti han Villahteelta omakotitalon, missa asui aina kuolemaan asti.

Kun han on siirtynyt manalan maille, nun muistellemme hanta tunnollisena, rehellisena ja esimerkillisena edeltakavijana. Salomon Rautanen.

Toukokuun 29 paivana 1964 poistui keskuudestamme akillisen sairauden murtamana Hyvinkaan sairaalassa Venjoen Kotsalaisiin kylasta kotoisin ollut rouva Katri Kotsalainen, synt. 14. 9. 1908. Rouva Kotsalainen siirtyi Suomeen vuonna 1943 asettuen ensin Kauhavalle. Vuodesta 1954 hdn on asunut Hyvinkaald. Hanet siunattiin Hyvinkaan siunauskappelissa 7. 6. -64 omaisten ja ystavien lasnaollessa ja k5tkettiin viimeiseen leposijaansa Hyvinkaan Uudelle hautausmaalle kauniin kukkakummun alle. — H. S.

YrjO Tiinus kuoli heinakuun 22 pna 1964 IliameenkyrOn kunnan sairaalassa. Han oli syntynyt Miikkulaisten Yla-kylassa 14. 7. 1890, joten han oh 74 vuoden ikainen, kun hanen monivaiheinen elamansa pdattyi.

YrjO Tiinuksen syntymakoti oli varakas maanviljelystalo. Maanviljelyksen ohella Tiinus-veljekset harjoittivat metsakauppoja ja laivaliikennetta Laatokalla. Matti Tiinus, YrjOn isa, oli vuosikymmenien ajan laivan omistaja

ja urhoollinen merimies. Niinpa YrjO-poikakin jo lapsuusvuosinaan joutui laivamatkoille Laatokalle ja Nevajokea myOten Pietariin asti. Miehuusvuosinaan YrjO Tiinus seilasi laivojen kanssa Laatokalla, Suomeniandella seka Saimaan vesilla, silloin kun Saimaan kanavalla oli liikenne vielä mahdollista. Ennen taivisotaa, avioliittoon menon yhteydessa YrjO Tiinuksesta tuli maanviljelijaja Vpl Pyhajarven Saaprussa, josta monimutkaisten evakomatkojen jalkeen vaimonsa Saaran kanssa, asettuivat asumaa HamenkyrOOn, jossa vanhuutensa paivia viettivat.

Rovasti Heikkila siunasi YrjO Tiinuksen ruumiin haudan lepoon HamenkyrOn hautausmaalla 2. 8. 1964. Runsaslukuinen saattajain joukko vietti vainajan kodissa hanen muistonsa. Siunattu olkoon kovia kokeneen vainajan muisto! Matti Virolainen.

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10
A. 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.

Iltrioitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —" — 6,00

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY